

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 13T/114/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5711011273
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Veronika Pavláková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2012:5711011273.2

Rozhodnutie

Samosudkyňa Okresného súdu Martin JUDr. Veronika Húšťová na hlavnom pojednávaní konanom dňa 31. 05. 2012 takto

r o z h o d n u t i e :

obžalovaný

W. Q. O. C. X. Č. J. O. , R.. XX. XX. XXXX v Žiari nad Hronom, trvale bytom H. Š.,
V. T.Č. T., s adresou na doručovanie písomností
R. Č.. XXX B. S. K., okres Martin,

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

ako otec mal. Q. Q., R.. XX. XX. XXXX, mal. O. Q., R.. XX. XX. XXXX a mal. Q. Q., R.. XX.XX.XXXX, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu zo zákona o rodine a určenú rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 9C/29/10 zo dňa 08. 04. 2010, právoplatným a vykonateľným dňa 30. 04. 2010 mal prispievať na výživu Q. O. O. na každú dcéru po 130 € a mal. Q. po 90 € mesačne počnúc dňom právoplatnosti rozsudku vždy do každého 20-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky E. Q., W.. Š.J., R.. XX. XX. XXXX, bytom H. Š. Č.. XXX, okres Turčianske Teplice, ktorej boli deti zverené do výchovy a opatery, pričom túto povinnosť si neplní pravidelne a v určenej výške od februára 2011 doposiaľ a vrátane mesiaca máj 2012 dlhuje k rukám matky výživné najmenej vo výške 3.520 €, pričom v sledovanom období nebol evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine ako uchádzač o zamestnanie a ani ako poberateľ dávky a príspevkov v hmotnej núdzi, ako sám uviedol je zamestnaný ako sezónny pracovník v Rakúsku,

t e d a

- najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať a zaopatrovať iného,

č í m s p á c h a l

- prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 / tri / mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene o d k l a d á.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému u r č u j e skúšobnú dobu na 12 /dvanásť/ mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Martin podala dňa 05. 08. 2011 tunajšiemu súdu na obvineného W. Q. obžalobu pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák.

Okresný súd Martin dňa 30. 09. 2011 vydal v tejto veci trestný rozkaz, v ktorom uznal obvineného W. Q. vinným v zmysle podanej obžaloby a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby na 1 rok. Voči vydanému trestnému rozkazu podal obvinený prostredníctvom splnomocnenej obhajkyne odpor, ktorý odôvodnil v podstate tým, že výživné na svoje dcéry plnil, hoci nie v plnej výške, ako bol zaviazaný civilným súdnym rozhodnutím, ale v rámci svojich možností a schopností. Oprávnenej mal platiť i v hotovosti bez toho, aby o platbe mal doklad. Uviedol, že jeho príjmy v práci v Rakúsku výrazne poklesli, nemá stabilný príjem a nie je schopný plniť vyživovaciu povinnosť v súdom určenej výške. Zanechal jej polovicu majetku, čo žiada aby bolo zohľadnené pri rozhodovaní súdu. Dcéram pri ich stretnutiach dával v hotovosti sumy 20,- až 50,- Eur. Dcéram zakupoval aj oblečenie a iné potrebné veci. Dokladoval jednotlivé platby výživného v období 19. 01. 2011 až 21. 10. 2011. K podanému odporu sa dňa 23. 03. 2012 písomne vyjadrila aj oprávnená E. Q..

Súd nariadil v danej trestnej veci hlavné pojednávanie na deň 14. 05. 2012. Po otvorení hlavného pojednávania sa obžalovaný vyjadril tak, že v danej veci nechce konať o dohode o vine a treste. Po prednesení obžaloby prokurátorom súd poučil obžalovaného o jeho právach a umožnil mu postupom podľa § 257 Tr. por. urobiť niektoré z vyhlásení ohľadom viny. Obžalovaný vyhlásil, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe len čiastočne, všetko sa to malo začať krivým obvinením zo strany jeho bývalej manželky.

Súd následne na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného W. Q.J., výsluchom svedkyne E. Q., oboznámil sa s listinami nachádzajúcimi sa v súdnom spise a zistil skutkový stav tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Obžalovaný W. Q. na hlavnom pojednávaní k osobným a majetkovým pomerom uviedol, že je rozvedený, má tri maloleté deti vo veku 12, 11 a 5 rokov. Momentálne nemá žiadnu pracovnú zmluvu. Pôsobí v Rakúsku ako sezónny pracovník v oblasti poľnohospodárstva na báze dohody s mesačným príjmom cca 700 - 1.000 €. Pracuje v turnusoch tak, že je 4 dni v Rakúsku a potom 3 dni doma. Pracuje v podstate celý rok. Nie je evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, od štátu nepoberá žiadne príspevky. Dosiaľ nebol nikdy súdom potrestaný, nebol ani priestupkovo riešený. Je nemajetný. Vyživovaciu povinnosť si plní v rámci svojich možností. Žije sám v prenajatom dvojizbovom byte v Handlovej, za ktorý platí mesačne 300 €. K veci samotnej uviedol, že to začalo krivým obvinením zo strany bývalej manželky, svoj podiel mala aj bývalá svokra. Ich manželstvo bolo rozvedené dňa 08. 04. 2010. Vtedy súhlasil s vyživovacou povinnosťou na deti v celkovej výške 350 €, kde malo byť zahrnuté i výživné na bývalú manželku v sume 150 €. Ona mala naďalej splácať pôžičku, ktorú dostali na dom, aby ich deti mali strechu nad hlavou. Mesačná splátka vychádzala cca 300 €. Neskôr však došlo k dražbe a predaju tejto nehnuteľnosti. Obžalovaný musí splácať cca 130 € mesačne, pretože napriek predaju nehnuteľnosti tam zostala ešte dlžoba. Mali aj ďalšie pôžičky od splátkových spoločností, ktoré taktiež spláca on, a to vo výške 150 € mesačne. Matka má podmieňovať stretávanie sa s deťmi platbou plného výživného, no obžalovanému to nevychádza. Musí si čosi odložiť, ak chce nejaký víkend plnohodnotne stráviť spolu s deťmi. Na stretnutia s ním im matka žiadne veci nedáva, musí si ich kompletne zaodieť obžalovaný, aby mali v čom u neho fungovať. Pokiaľ ho dcéry požiadajú, že potrebujú čosi kúpiť napr. do školy, tak im to kúpi. A o to je tá mesačná splátka vlastne menšia. S deťmi má veľmi dobrý vzťah. Ani raz sa nestalo, že by ku nemu nechceli ísť. Skôr naopak, v nedeľu sa ťažko lúčia, pretože sa im domov nechce vrátiť - ani nie tak kvôli matke, skôr kvôli starej matke, ktorá - hoci im vo veľa veciach pomohla - často sa stará do vecí, do ktorých by nemusela a má aj veľký vplyv na bývalú manželku. On má vzťah, s partnerkou nežijú v spoločnej domácnosti, avšak deti aj s ňou radi trávajú spoločné chvíle. Zníženie výživného považoval za poslednú možnosť, vie aká je doba a aké je všetko drahé, bude si však musieť v najbližšej dobe o znížení vyživovacej povinnosti požiadať. Nie je evidovaný na ÚPSVaR,

na Slovensku aj tak nie je schopný zarobiť to, čo v zahraničí, aj keď ani tam to už nie je najlepšie. V čase rozvodu mal príjmy v podstate rovnaké ako dnes, možno len o čosi málo vyššie. Rozdiel je však v tom, že dnes si musí platiť vlastné bývanie, hoci je pravda, že naozaj v čase rozvodu musel vedieť, že s bývalou manželkou bývať nezostane. Je si vedomý toho, že si dosiaľ nedal návrh na zníženie výživného, kde aj v prípade, že by mu súd znížil výživné, mohol by fakticky deťom uhrádzať viac. Jeho príjem je ten istý, no výdavky oproti času rozvodu sa zvýšili tým, že prišiel do holého bytu, ktorý má pridelený so šťastím od mesta Handlová. Chcel, aby mali deti kde tráviť čas s ním, a tak musel postupne tento byt zariadiť. Spláca dlžoby, ktoré vznikli ešte za manželstva spoločne s jeho bývalou manželkou. To sú splátky mesačne cca 500 €. Na bytovom družstve je medzičasom dlžný 1.500 €. Deťom dobíja kredit na telefón spolu 10 € mesačne, dáva im vreckové dokopy cca 50 €, oblečenie a základné veci majú aj u neho. Obžalovaný podal návrh na predbežné opatrenie ohľadom styku s deťmi, to však bolo zamietnuté. Okrem toho, čo dokladoval písomne - platby na účet bývalej manželky - tak jej dal v hotovosti v novembri 2011 sumu 200 € a 03. 03. 2012 sumu 250 €. Potvrdenie o týchto platbách nemá, nedal si ich od bývalej manželky podpísať. Jeho príjem je 700 - 1.000 € mesačne. Na papieri túto sumu dokladovať nevie. Čo sa týka pravidelných výdavkov tak je to 281 € za nájom bytu. Cesta do Rakúska a späť autom ho vyjde cca. 60 € na pohonné látky. Na stravu v Rakúsku minie len minimum, cca 10 € týždenne. Keď je doma sám, minie na jedlo tiež minimum, cca 10 €. Ak sú u neho deti, tak je to položka aj 100 € za nákup. Ak sú u neho dvakrát do mesiaca, je to cca 200 €. Telefón zaplatí 40 € mesačne, v Rakúsku má ešte jeden, tam platí 20 € mesačne. Žiadnu inú vyživovaciu povinnosť nemám. Deti má v priemere každý druhý víkend. Chodí si pre ne v sobotu ráno a odovzdáva ich v nedeľu večer. Matka detí nesúhlasí s tým, aby chodili hromadnou dopravou, čo by bolo pre neho lacnejšie. Najmladšia dcéra bola chorá, a ak je to naozaj len kvôli tomu, tak súhlasí, aby chodil pre ne vždy autom. Matka s nimi pritom chodí rôznym spôsobom. Matka detí žije v spoločnej domácnosti so svojou mamou. Nevedel sa vyjadriť, či tam s nimi žije nejaký jej priateľ. Predpokladám, že ona nejaký vzťah má. BSM po rozvode neriešili, nemajú ho dosiaľ vysporiadané. Obžalovaný svoje tvrdenia dokladoval potvrdeniami o platbách, ich fotokópie súd založil do súdneho spisu. Obžalovaný v reakcii na výpoveď oprávnenej reagoval tak, že nesúhlasí s tvrdením svedkyne, že výšku vyživovacej povinnosti určil on a svedkyňa s tým súhlasila. Výživné bolo určené ako súčet výživného na deti vo výške 200 € a 150 €, ktoré chcela ona ako výživné na rozvedenú manželku. Toto jej súd zatrhol. Na sume 350 € sa v rámci rozvodu dohodli. Dal matke detí ešte ďalších 200 € na prelome novembra a decembra 2011, tieto ona vo svojej výpovedi zamĺčala. Poukázal na to, že mal s deťmi výdavky aj v mesiacoch február až júl 2011, keď svedkyňa hovorí, že jej výživné nezaplatil - je pravda, že ho nezaplatil k jej rukám.

Svedkyňa E. Q. po zložení prísahy na hlavnom pojednávaní uviedla, že s obžalovaným sú bývalí manželia, ich vzťah je priateľský dovtedy, kým sa nezačnú baviť o výživnom a deťoch. Ich manželstvo bolo rozvedené v apríli 2010 rozsudkom Okresného súdu Martin č.k. 9C 29/2010, právoplatným dňa 08. 04. 2010 a obžalovaný bol zaviazaný k plneniu vyživovacej povinnosti po 130,- Eur na dcéry Q. O. O., R. Q. v sume 90,- Eur. Bývalý manžel jej výživné riadne plnil až do februára 2011, kedy jej zaplatil sumu 350 € na účet - táto suma bola ešte za mesiac január, keďže platil v mesiaci, na ktoré sa vyživovacia povinnosť vzťahovala. Obžalovaný nezaplatil za mesiace február až júl 2011 nič. V auguste jej dňa 22. 08. 2011 prišla suma 150 €, dňa 25. 08. 2011 ďalšia suma 100 €, dňa 02. 09. 2011 suma 150 €, dňa 21. 10. 2011 suma 150 €, dňa 21. 11. 2011 suma 200 €, dňa 23. 12. 2011 suma 400 €, dňa 20. 01. 2012 suma 300 €. Vo februári jej výživné nezaplatil vôbec, v marci 2012 jej dal priamo do ruky 250 € a dňa 26. 03. 2012 jej vložil na účet 100 €. Dňa 16. 04. 2012 jej poslal obžalovaný na účet sumu 250 €. Na súde je preto, aby ich deti boli dobre vychované a mali všetko, čo potrebujú. Z jedného platu, keď ona zarába minimálnu mzdu, sa to žiaľ nedá. Na výške výživného v sume 350 € sa dohodli pri rozvode konaní, navrhol ju obžalovaný, ona s takouto výškou súhlasila. Obžalovaný pracuje v zahraničí, suma 350 € je podľa svedkyne primeraná. Obžalovaný je schopný túto sumu deťom platiť. Žiadne iné peniaze za obdobie, ktoré je uvedené v obžalobe, a ku ktorému sa vyjadrovala, jej obžalovaný nedal. Obžalovaný kúpi deťom aj oblečenie, no nič z toho oni u nej doma nepoužívajú, zostáva to vždy u nej v byte. Určite má obžalovaný aj iné výdavky, veď má auto, platí si prenajatý byt. Vozidlo, ktoré užíva, si kúpil po rozvode. Obžalovaný jej dlhuje do apríla 2012 sumu celkovo 3.170 €. Za manželstva zobrali veľké množstvo úverov. Nevedela povedať v akej celkovej výške. Hypotekárny úver sa platil vo výške 10.000,- Sk mesačne. To, čo bolo na jej meno a chodí ku nej domov, ona spláca. Je to cca 200 € mesačne. Nevedela povedať, koľko a v akej výške z týchto úverov spláca obžalovaný. Nebráni sa tomu, aby sa ich spoločné dlžoby rozdelili rovným dielom, a aby ich posplácali v jednej polovici. To však podľa nej patrí na majetkovo - právne vysporiadanie. O dom prišli, lebo nesplácali hypotekárny úver. Ona naozaj nemala z čoho splátky uhrádzať. Po materskej dovolenke bola istý čas nezamestnaná, obžalovaný jej neposielal

riadne ani výživné, bola rada, keď mali s deťmi čo jesť. Ona do dnešného dňa neiniciovala vysporiadanie BSM, nepodala ani návrh na súd. Nebola na takéto niečo vyzvaná ani obžalovaným. Jej mesačný príjem je cca 400 €, to je už aj s daňovým bonusom. Čo sa týka výdavkov, tak tieto sú zvýšené vo vzťahu k najmladšej dcére, ktorá má ťažkú astmu. Býva raz až dva razy do mesiaca chorá. Len základné lieky na jej ochorenie stoja cca 20 €. Matke prispieva 200 € mesačne na bývanie a stravovanie. Školopovinným deťom platí mesačne stravu cca 45 €. Deti nechodia na žiadne krúžky, zrušila ich, lebo na ne jednoducho nemala peniaze. Dve staršie dcéry majú svoje mobilné telefóny. Medzi sebou majú hovory zadarmo, ostatný kredit im nabíja obžalovaný. Spláca dlžoby cca 200 € mesačne. Do práce dochádza, stojí ju to cca 20 € mesačne. Stravovanie v práci ju stojí ďalších cca 30 €, mobil má na dobíjanie kreditu, dobije si ho naozaj len keď je to nevyhnutné. Deti bývajú u otca každý druhý víkend. Berie si ich v sobotu ráno a vracia ich v nedeľu podľa dohody. Najmladšia dcéra je naozaj vážne zdravotne chorá. Je treba dávať na ňu pozor. Nie vždy túto zodpovednosť otec detí má. Deti majú otca radi, majú dobrý vzťah. Je to aj preto, že s nimi chodí po rôznych výletoch - aj ona by s nimi rada išla, no žiaľ nemá za čo. Otec to robí na úkor plnenia si vyživovacej povinnosti. Obžalovaný ju nikdy neoslovil s tým, že určená vyživovacia povinnosť je príliš vysoká, že by ju chcel znížiť. V spoločnej domácnosti s nimi okrem matky a detí nežije nikto iný. Kým nerobila, tak naozaj zvažovala, či im bude mať vôbec čo dať jesť, teraz je to lepšie. Za pomoci mamy svedkyne to zvládajú. Mrzí ju, že nemôžu chodiť na žiadne krúžky, lebo na to nemá financie. Dala návrh na exekúciu výživného, zatiaľ jej však nebolo uhradené nič. Určite na žiadnu platbu 200 € k jej rukám nezabudla. Ak by jej ich dal, priznala by to tak, ako priznala sumu 250 €.

Postupom podľa § 269 Tr. por. sa súd na hlavnom pojednávaní oboznámil s listinnými dôkazmi pripojenými do súdneho spisu. Z nich zistil nižšie uvedené skutočnosti.

Oprávnená E. Q. podávala trestné oznámenie na OO PZ Turčianske Teplice dňa 22. 04. 2011. V ňom uviedla okolnosti zhodne s jej následnými výpoveďami v rámci trestného konania.

Dňa 11. 05. 2011 bola obžalovanému zaslaná výzva na úhradu dlžného výživného z OO PZ Turčianske Teplice. Túto výzvu si obžalovaný neprevzal v odbernej lehote.

Obžalovaný už v priebehu prípravného konania dokladoval platby výživného za mesiace január až marec 2011. Do spisového materiálu boli založené i doklady predložené oprávnenou E. Q.. Z rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 9C 29/10 zo dňa 08. 04. 2010, právoplatného dňa 30. 04. 2010 súd zistil, že týmto rozhodnutím bolo rozvedené manželstvo obžalovaného a oprávnenej E. Q., pričom bola schválená rodičovská dohoda o výchove a výžive detí s tým, že sa zverujú do osobnej starostlivosti matke, ktorá ich bude zastupovať a spravovať ich majetok. Obžalovaný bol zaviazaný platiť výživné na Q. O. O. po 130,- € mesačne a na mal. Q. sumu 90,- € mesačne k rukám matky, počnúc dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia, vždy do každého 20 - teho dňa nasledujúceho mesiaca vopred. Obaja sa po vyhlásení rozhodnutia vzdali práva podať odvolanie voči uvedenému rozsudku.

Súd sa oboznámil s rodnými listami, ako i potvrdeniami o návšteve školy detí.

Sociálna poisťovňa zaslala informáciu a prehľad o zamestnaniach obžalovaného.

Z podkladov ÚPSVaR Martin je zrejmé, že obžalovaný nie je a ani nebol od februára 2011 poberateľom dávky a príspevku v hmotnej núdzi. Nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie. Rovnako E. Q. nebola poberateľkou dávky a príspevkov v hmotnej núdzi a ani náhradného výživného.

Obžalovaný je podľa lustrácií polície držiteľom vodičského preukazu. Je vlastníkom vozidla Škoda 105 L s dátumom prvej evidencie ku dňu 13. 01. 1984. Nie je držiteľom zbrojného preukazu a ani zbrane.

V odpise z registra trestov nemá obžalovaný žiaden záznam, nie je u neho evidovaný žiaden priestupok v ich evidencii.

Obžalovaný dokladoval platby v mesiaci august 2011, a to v sumách 150,- € a 100,- €, v mesiaci september 2011 v sume 150,- €, v októbri 2011 v sume 150,- €. Platby, o ktorých hovorila v rámci svojej výpovede dokladovala i matka detí, ktorá taktiež doložila vysvedčenia starších dcér a podklady k dlžobám, ktoré spláca.

Matka dokladovala lekáorskými správami zhoršený zdravotný stav najmladšej dcéry Q..

Svedkyňa Q. ďalej doložila od svojho zamestnávateľa hodnotenie, ktoré bolo pozitívne.

Súd v lustrácii v evidencii MS SR zistil, že voči obžalovanému nie je vedené žiadne ďalšie trestné konanie.

Obžalovaný súdu dokladoval platby výživného v novembri 2011, v decembri 2011 a v januári 2012. Súdu predložil i potvrdenia o úhradách vecí nakúpených pre svoje dcéry.

Súd sa oboznámil so súhlasom prokurátora a obžalovaného s konfrontáciou medzi obvineným a svedkyňou E. Q. z prípravného konania. Táto bola vykonaná k spornému faktú - splátke uhradenej obvineným dňa 20. 02. 2011 vo výške 350,- €, a to k otázke, za aký mesiac táto platba bola oprávnenej uhrádzaná. Oprávnená ako aj obvinený zotrvali na svojich vyjadreniach z výpovedí na polícii, kde svedkyňa E. Q. navyše poprela, že by jej v hotovosti obvinený dal ešte nejaké ďalšie platby výživného, ktoré by ona orgánom činným v trestnom konaní nepriznala.

V súlade s ustanovením § 278 ods. 2 Tr. por. súd pri svojom rozhodnutí prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané.

V súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Súd na základe takto vykonaného dokazovania ustálil, že obžalovaný Radoslav Lavička najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, teda sa dopustil trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák.

Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že v žalovanom období obžalovaný W. Q. objektívne neplnil oprávnenej vyživovaciej povinnosť riadne a včas tak, ako bol k tomu zaviazaný rozhodnutím súdu. V dôsledku toho mu vznikol celkový dlh na výživnom k momentu vyhlásenia prvostupňového rozhodnutia vo výške najmenej 3.520 €. Obžalovaný neplnil oprávnenej matke v žalovanom období riadne vyživovaciej povinnosť na ich tri deti napriek tomu, že si bol svojej povinnosti výživu poskytovať nepochybne vedomý. Súd sa pri ustáľovaní výšky vyživovacej povinnosti plne stotožnil s jej určením v rámci civilného konania. Sumu spolu vo výške 350,- Eur na všetky tri dcéry akceptoval ako primeranú možnostiam obžalovaného. Vyživovacia povinnosť pritom bola určená rozsudkom Okresného sudu Martin č. k. 9C 29/2010, právoplatným dňa 08. 04. 2010. Obžalovaný túto výšku svojej povinnosti v rámci konania nenamietal. Nepodnikol ani v neskoršom období žiadne relevantné kroky na jej zníženie. Pri posudzovaní jej plnenia zo strany obžalovaného v rámci trestného konania súd vychádzal z údajov uvedených matkou E. Q., obžalovaným W. Q., a tiež z písomných podkladov nachádzajúcich sa v súdnom spise. Je potrebné uviesť, že obžalovaný už niekoľko rokov pracuje mimo územia SR, konkrétne v Rakúsku, kde dosahuje v súčasnosti v podstate rovnaký príjem, aký dosahoval už v čase určovania vyživovacej povinnosti v rámci konania o rozvode manželstva. Hoci obžalovaný nie je oficiálne vlastníkom motorového vozidla, využíva pre svoje účely bezplatne vozidlo, ktoré mu bolo poskytnuté inou osobou. Pokiaľ obžalovaný argumentoval tvrdením, že sa zvýšili jeho výdavky, keď si musel zariadiť prenajatý byt, takéto tvrdenie súd považoval za účelové, nakoľko už v čase rozvodového konania nežil v spoločnej domácnosti s bývalou manželkou a musel počítať s tým, že si výdavky svojej domácnosti bude musieť hradiť aj v budúcnosti. Napriek tvrdeniu obžalovaného, že jeho príjmy nepostačujú na riadne plnenie si vyživovacej povinnosti, nepodal na súd doposiaľ návrh na zníženie výživného. Sám na hlavnom pojednávaní dokonca priznal, že si je vedomý toho, aký je život a potreby detí v súčasnosti drahé. Pokiaľ obžalovaný argumentoval splácaním dlhov, ktoré vznikli ešte za trvania manželstva a okolnosťami súvisiacimi s dražbou, v ktorej prišli o dom nadobudnutý s bývalou manželkou, tieto skutočnosti nie sú v danom prípade relevantné v rámci určovania a plnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným a majú byť predmetom konania o vypořádanie BSM bývalých manželov. Pokiaľ obžalovaný hovoril o platbe výživného v hotovosti (v novembri 2011 v sume 200,- €), tak túto žiadnym spôsobom nedokladoval. Súd uveril tvrdeniam matky, že v prípade obdržania takejto platby by ju priznala rovnako, ako priznala inú platbu, ktorú jej dal obžalovaný v hotovosti, a na ktorú nemal od nej potvrdenie.

Objektom trestného činu zanedbania povinnej výživy je nárok na výživu, pokiaľ je založený na ustanoveniach zákona o rodine, teda priamo z neho vyplýva. V danom prípade ide o zákonnú vyživovaciej povinnosť rodiča k dieťaťu. Nevyžaduje sa pritom, aby jej rozsah bol určený rozhodnutím súdu. Povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať spočíva nielen v poskytovaní peňažného plnenia, ale aj v povinnosti vyživovať a zaopatrovávať oprávnenú osobu v naturálnej forme, t. j. vo fatickej starostlivosti poskytovať dieťaťu stravu, oblečenie, bývanie, starostlivosť o jeho zdravie, čistotu a pod. Neplnením vyživovacej povinnosti sa rozumie stav, keď oprávnená osoba nedostane všetko, čo je obsahom vyživovacej povinnosti. Súd nie je viazaný rozhodnutím, ktorým bola táto vyživovacia

povinnosť určená v občianskoprávnom konaní, vrátane rozsahu výživného. Pokiaľ je obvinený bez zamestnania a poberá iba príslušný príspevok od štátu, súd musí brať do úvahy i to, či sa obvinený bez dôležitého dôvodu nevzdal výhodnejšieho zamestnania alebo majetkového prospechu. Osoba, ktorá má zákonnú povinnosť vyživovať iného, musí využiť všetky možnosti na to, aby si túto povinnosť v reálnej možnej výške splnila. Nepôjde o splnenie vyživovacej povinnosti a nárok voči povinnému nezaniká, ak oprávnená osoba dostala výživné inak než plnením povinného, napríklad od štátu alebo plnením tretej osoby bez súčinnosti s povinným. Trestný čin je dokonaný uplynutím posledného dňa predchádzajúceho mesiaca určeného na zaplatenie splátky výživného.

Trestný čin zanedbania povinnej výživy má charakter pokračovacieho trestného činu s prvkami hromadného trestného činu, preto pojem „pokračovanie v konaní“ zahŕňa aj trváce trestné činy a trestné činy hromadné. Páchatelom tohto trestného činu môže byť len osoba, ktorá má povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného.

Predmetom útoku je osoba, voči ktorej má páchatel zákonnú vyživovaciu povinnosť. Ak páchatel neplní svoju vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k viacerým deťom, súd posúdi, či ide o jeden alebo viac trestných činov spáchaných v reálnom súbehu podľa počtu výchovných prostredí, v ktorých deti žijú.

Dlh páchatela spočívajúci v nezaplatenom výživnom nie je dlhom zo škody spôsobenej trestným činom, ale dlhom z nesplnenia zákonnej povinnosti. Preto nemožno uplatniť dlžné výživné v trestnom konaní. V prípade, ak bola oprávnená osoba vydaná nebezpečenstvu núdze, ide o okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby. Stav núdze nemusí v skutočnosti nastať, stačí ak hrozí. To znamená, že v dôsledku neplnenia vyživovacej povinnosti dôjde k situácii, že oprávnená (vyživovaná) osoba by si sama nemohla bez pomoci iných osôb resp. štátu zadovážiť ani základné prostriedky na život. Ich mieru treba posúdiť objektívne vo vzťahu k aktuálnej priemernej životnej úrovni občanov, o ktorých obvinený vedel alebo mal a mohol vedieť a aj subjektívne vo vzťahu k odôvodneným potrebám oprávneného. Núdza hrozí aj vtedy, ak ju matka odvráti na vlastný úkor. V prípade, že poskytovanie náhradného výživného oddialilo vznik reálneho nebezpečenstva núdze oprávnenej osoby, môže byť jeho vyplácanie jedným z dôkazov o neplnení pojmového znaku stav núdze.

Súd sa pri ukladaní trestu ako právneho následku spáchaného trestného činu riadil zákonom stanovenými zásadami. Jeho cieľom bolo zabezpečiť najmä ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že sa mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvoria sa podmienky na jeho výchovu k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život a súčasne sa odradia iní od páchania trestných činov. Trest mal zároveň vyjadriť morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere po uznaní viny v zmysle podanej obžaloby u obžalovaného W. Q., pri úprave skutkovej vety v zmysle aktuálneho stavu zisteného tak z výpovede obžalovaného, oprávnenej, ako i ostatných vykonaných dôkazov, súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, formu zavinenia, pohnútku, pomer a mieru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností (u obžalovaného nekonštatoval žiadnu priťažujúcu okolnosť, poľahčovalo mu, že doposiaľ viedol riadny), tiež na osobu páchatela, ktorý pracuje, hoci túto okolnosť nedokladoval žiadnou pracovnou zmluvou a o deti sa v čase spoločných stretnutí riadne stará, jeho pomery, možnosť jeho nápravy a vychádzal zo zásady, že trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby, má mu zabrániť v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Obžalovaný žil dosiaľ bezúhonným životom. Súd vychádzajúc z vyššie uvedených okolností a úvah, obžalovanému W. Q. uložil podmiennečný trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby, teda vo výmere 3 mesiace a určil skúšobnú dobu v najkratšej možnej výmere, teda na 1 rok. Súd mal za to, že takto uložený trest bude dostatočným na nápravu a prevýchovu páchatela, tiež ako nástroj individuálnej i generálnej prevencie, a v plnej miere splní účel trestu tak, ako ho má na mysli Trestný zákon.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Martin do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok. (§ 306/2)

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)

- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.